

ROOKY

Nothing is Real
Marco Laimre

Installatsioon
2022

MASTER

Materjalid: polüestervaik, õunapuu, teras, pigmenttindi trükk-diassec, heli, kineetiline lambike

Aines: roheline lima, Cyberpunk 2077, S.T.A.L.K.E.R., Fallout 76, Malus domestica "Antonovka", relvad, street photography, Thorton, FPS, Mox, Pigs, Kazimir Malevich "Black Square" 1916, Marcel Duchamp "Étant donnés: 1. la chute d'eau (The Waterfall) 2. le gaz d'éclairage (The Illuminating Gas)..." 1946-1966, John Baldessari "The Pencil Story" 1972, graffiti

NIGHTMARE

Märtsis, siis kui ilmad hakkavad tegema vihjeid suure suve kohta, olin põhjalikuma Cyberpunk 2077 teise läbimänguga poole peal. Pärast õhinaga mängitut, võiks öelda sööstvat esimest tuuri, olin nüüd ülesannetest ja lugudest vabam, võisin sättida oma olekut Night Citys täitsa iseenda ja oma protagonistide soovide järele. Õunapuud aias hakkasid tahtma kevadist pügamist ja üks vana antoonovka kasvas ilmselgelt vale koha peal. Mitte et just lausa valesi, aga talvise unistuse, Fallout 4-st pärit rannatooli tegemist ja selle aeda sättimist oleks ta segama hakanud küll. Oi kuidas maitseb jääkülmal Vim! palaval suvehommikul õunapuude päikesest säbrutavas vilus! Tuiasin ringiratast mööda Watsonit, kaklesin Maelstromi ja Tiger Claws jobudega, vahtisin ilma erilise eesmärgita tänavanurkadel ja äärelinnas, uurisin NPC-de liikumist ning valguse langemisi, ihaldasid leida seda "miskit" mis iseloomustaks ühtlasi mu meelega kui ka Watsonit. Mängisin "analüütilist mängimist", eesmärgiks dokumentalistliku koodiga tänavafoto (street photography). Antonovka oli tarvis üles juurida, aga leidsin, et juurtega maas kõvasti kinni püsiv õunapuutüvi võib olla millegi "tarviliku" jaoks vajalik. näiteks pesunööri sidumiseks või Radstagi nülkimiseks. Jätsin ta esialgu kolmemeetrise postina alles. Olin alguses valinud reeglid, et ei kasuta külmrelvi ja granaate ning miine, ei sõida telepordiga, ei kasuta võimalust mööda keemilisi lahingustimulaatoreid ja ei lase Night city kaubandusest, mis seisneb peamiselt kasutatud autodega parseldamises. Pärast mingi tohmani päästmist ühest äärelinna motellist jäi mu kätte tema väike roheline Thorton. Sõitsin ainult sellega ja ei muretsenud väga liikumisvahendi vahetamise üle. Mis sest, et auto järjest rohkem ja rohkem lömme läks. Kuid mul ei olnud midagi sinna õunapuu posti külge riputada. Saagisin ta veel madalamaks, umbes meetri kõrguseks. Selliselt oleks seda kändu saanud kasutada grilli alusena või kokteililaua jalana. Ühesõnaga, känd oleks kasulikuks osutunud. vahepeal aga jõudiski

kätte suur suvine juuli. Pärast Moxidega semmimist sain korralikuma pumppüsi. Non-lethal. Mitte-tappev-pump-püss. Kännu küljes, vana oksakoha kohal oli avaus. kust sai kännu sisse piiluda. Mida ka mitmeil puhul tegin, kuid ei näinud suurt midagi. Tundide kaupa Northside´is kolades ja graffiti "цой жив" juures juureldes sõitsin sealt oma lömmis Thortoniga otse Little-China rannajoonele. California Avenue ja Brooklandi nurgale. Pärastlõunane päike asutas loojangule, taamal vahetusid reklaamid ja üksikud kuumusest rammestunud watsonlased tiksusid distantsti hoides. Ilma igasuguse erilise plaanita võtsin sae ja lõikasin õunapuud kännu otsa kuubikukujuliseks. Saagimise ajal piinavalt selgelt aru saades, et see konkreetne tegevus ei sisalda üleüldse mingisugust praktilist mõtet, otsustasin siisku saagida kuubikut nõnda, et vähemalt küljed oleks põhja-lõuna suunaliselt paralleelsed. Olin mingis mõttes kohale jõudnud ent veel ei reflekteerinud seda situatsiooni, kõik jooksis kokku ja klappis ent olin liialt hõivatud tähendusrikkusest endast, mitte sisust. Kuid nüüd oli mul õunapuust kuubik kännu tipus ja foto rohelisest lömmis Thortonist Night city lõõsas. Suvi kestis. Ja nii olekski see jäänud, aga mootorrattal saabus külaline. Pärast tunde kestnud jahvatamist Cyberpunk 2077 teemadel ja ka teisi aktuaalseid mängu aias analüüsid, küsis ta noriva NPC-na kännu kuubikule osutades: "Mis see on?"

Juhtus midagi jahmatavat ja imelist. Tundsin end korraka Kazimir Malevitšina, kes Vitebski aias Musta Ruutu maalimis ja John Baldessarina kes auto armatuurilaua pikalt vedelenud nööri pliiatsijuppi teritades sedastas: "ma ei ole väga kindel mis see on, aga mõtlen, et siin on midagi tegemist kunstiga" (I'M NOT SURE, BUT I THINK THAT THIS HAS SOMETHING TO DO WITH ART.)

Olin konstrueerinud pelevinliku kuulipilduja-tühistaja, montypythonliku tapvatalja, mis ei tapa (non-lethal), spetsiaalse filosoofilise kahuri. Juurisin õunapuud üles ja modelleerisin installatsioonina. Nüüd tuleb talv ja "Nothing is real".¹

1 "Nothing is Real" on graffiti ühe Fort Defiance palati seinal